16/08/2019

“Περιμένει τα ξενιτεμένα παιδιά της η Ίμβρος μας”

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

“Το γεγονός της ανέλπιστης μέχρι πρότινος επαναλειτουργίας των σχολείων μας, μας δίνει το δικαίωμα να ελπίζουμε, να αισιοδοξούμε και να πιστεύουμε ότι η Ίμβρος δεν είναι για πάντα χαμένη υποθέσις”, τόνισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης που τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον πανηγυρίζοντα Ναό του χωριού του

Σε συγκινητική ατμόσφαιρα εορτάστηκε η Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου στην Ίμβρο, όπου ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος προεξήρχε στη Θεία Λειτουργία που τελέστηκε στον φερώνυμο Ιερό Ναό στο χωριό του, τους Αγίους Θεοδώρους.

“Ήλθα και πάλιν “εις την ιδίαν πόλιν”, στη δική μου πατρίδα, στην Ίμβρο των προγόνων μας και της καρδιάς μας, η οποία στοργικά περιμένει πάντοτε τα ξενητεμένα παιδιά της για να τα σφίξει στην αγκαλιά της, να σβήσει τη νοσταλγία τους γι’ αυτήν, τώρα δε, για να τους πει ότι “ιδού ζη”, ότι ξαναγεννιέται, ότι

ανασταίνεται, ότι στα σοκάκια της παίζουν και φωνάζουν και πάλι μικρά παιδιά, ότι “ζωή πολιτεύεται”. Να τους πει ότι ζωντανεύει και παίρνει πνοή και συνεχίζει”, είπε ο Ίμβριος Πατριάρχης, στην ομιλία του μετά τη Θεία Λειτουργία, προς το εκκλησίασμα.

“Περιμένει τα ξενητεμένα παιδιά της η Ίμβρος μας, ιδιαιτέρως αυτές τις μέρες του Αυγούστου, “με τα λαμπριάτικα καλοκαιριάσματα”, όπως θα έλεγεν ο ποιητής (Γ. Δροσίνης), για να γιορτάσουν μαζί της την Παναγία, αυτήν που σκέπει το πολύπαθο νησί μας ως “πλατυτέρα νεφέλης”, την χώρα του αχωρήτου, την αρχόντισσα, την παντοβασίλισσα, την παντάνασσα, αυτήν που στέκεται ανάμεσα στον Κτίστη και στα κτίσματα, αυτήν που είναι “πεποικιλμένη τη θεία δόξη”, αυτήν που, κατά τον Σεφέρη, “έχει στα μάτια της ψηφιδωτό τον καημό της Ρωμιοσύνης”. Γι’ αυτό είναι δική μας η Παναγία: γιατί ξέρει από καημούς!

Πριν από λίγες δεκαετίες, εδώ ήταν “φώτα και μάτια, όλα σβηστά, χύθηκε η νύχτα. Αφορεσμένη”, για να θυμηθούμε τα λόγια του Παλαμά. Και η Διδώ Σωτηρίου για τέτοιες περιπτώσεις έλεγε: “Τρέχουν τα ποτάμια, νερά δεν είναι, των ματιών μου είναι δάκρυα”.

Αλλά, δόξα τω Θεώ, τώρα έχουμε πάλι πατρίδα. Και γιατί το λέγω αυτό; το λέγω, ξεκινώντας από αυτό που γράφει η Εύη Χριστοφορίδου στο χαριτωμένο παιδικό

βιβλίο με τίτλο “Ο Αντίλ έχει πατρίδα”. Εκεί λέγει: “Πατρίδα είναι όπου μπορεί και ανθίζει το χαμόγελό σου. Έχω πατρίδα γιατί έχω και ελπίδα”.

Λοιπόν, και πάλι δόξα τω Θεώ, εδώ στην Ίμβρο μας, σήμερα μπορεί και ανθίζει το χαμόγελό μας και πάλι. Γι’ αυτό είπα ότι τώρα έχουμε και πάλι πατρίδα. Όχι βέβαια όπως τότε που ήταν πανέμορφη Κυρά. Με τα όλα της. Με χιλιάδες ομογενείς συντοπίτες. Με τα πανηγύρια της. Με τις ολοζώντανες ξωμεριές της. Με τη νεολαία της. Και με τη φτώχεια της. Τιμημένη και αξιοπρεπή φτώχεια, αλλά με πλούσια καρδιά, με αυτάρκεια, με λιτότητα, με το ασκητικό ήθος της Ορθοδοξίας. Έστω και χωρίς λιμάνι τότε. Και χωρίς άσφαλτο στους δρόμους – χωρίς δρόμους εν πολλοίς. Χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα. Χωρίς νερό στα σπίτια μας. Χωρίς πολλά αυτοκίνητα. Με τα πόδια ανεβοκατέβαινα επί δύο χρόνια στην Παναγία για την Κεντρική Σχολή. Έτσι μεγαλώσαμε εμείς οι γεροντότεροι. Αλλά είμασταν ευτυχισμένοι. Ας μέναμε έτσι, όπως τότε, και ας μην ερχόταν ποτέ η λαίλαπα που ήλθε και ο τυφών που μας ξερίζωσε. Αλλά, δυστυχώς, κάποια στιγμή ήλθαν και αυτά. Να όψωνται οι υπαίτιοι.

Σήμερα που ξημέρωσε και πάλι για μας, τιμούμε αυτούς τους λίγους που είχαν το κουράγιο να μείνουν, που έταξαν χρέος να φυλάξουν και με τα οστά τους ακόμη την πατρίδα. Που έζησαν και πέθαναν χωρίς στήριγμα και ελπίδα.

Τώρα έχουμε ελπίδα και έχουμε πατρίδα. Και την επισκεπτόμαστε νοσταλγικά και αυτόν τον Αύγουστο που είναι ο μήνας των Ιμβρίων, ο μήνας των παλινοστούντων, ο μήνας της αναγέννησης, της ελπίδας, της πληγωμένης μνήμης".

Και ο Παναγιώτατος συνέχισε:

"Το γλυκόπικρο περιδιάβασμα στα δρομάκια των χωριών μας γίνεται ολοφώτεινο χαμόγελο χαράς και ικανοποιήσεως όταν αντικρύζουμε τα ανακαινισμένα σχολεία μας, εδώ στο χωριό μας και στα Αγρίδια, το χωριό των ευσεβών Ιμβρίων. Ποιος να μας το έλεγε ότι ύστερα από μισό αιώνα σιωπής και αργίας, αδίκως επιβληθείσης, η "καλλίστη των νήσων Ίμβρος" θα είχε και πάλι τη δυνατότητα να μαθαίνει γράμματα στα παιδιά της και να εξασφαλίζει την πολιτισμική συνέχειά τους νύν και αεί.

Λέγω "και αεί", διότι το γεγονός της ανέλπιστης μέχρι πρότινος επαναλειτουργίας των σχολείων μας, μας δίνει το δικαίωμα να ελπίζουμε, να αισιοδοξούμε και να πιστεύουμε ότι η Ίμβρος δεν είναι για πάντα χαμένη υποθέσις. Όντως, τα αδύνατα παρ' ανθρώποις είναι δυνατά παρά τω Θεώ, παρά τω οποίω έχουμε μεσίτριαν αυτήν που τον γέννησε , αυτήν που τον σπαργάνωσε, αυτήν που τον αγκάλιασε, την βρεφοκρατούσα, αυτήν που τον θήλασε, την γαλακτοτροφούσα, αυτήν που ως Βασίλισσα παρέστη εκ δεξιών του, "εν ιματισμω διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη", κατά την προφητείαν του προγόνου της Δαβίδ του Προφητάνακτος. Είναι μεσίτρια, διότι όντως, "πολύ ισχύει δέησις Μητρός, προς ευμένειαν Δεσπότου".

Με τον Οικουμενικό Πατριάρχη συλλειτούργησε ο συντοπίτης του Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος και εκκλησιάστηκαν η Γενική Πρόξενος της Ελλάδος στην Πόλη κ.Γεωργία Σουλτανοπούλου, μαζί με την Πρόξενο κ.Δανάη Βασιλάκη, ο Πρέσβης της Ελλάδος στο Βιετνάμ κ.Ιωάννης Ραπτάκης, ο Πρόεδρος του Συλλόγου Ιμβρίων Αθηνών Στυλιανός Πούλαδος, και τα μέλη του ΔΣ, ο Πρόεδρος της Ιμβριακής Ένωσης Μακεδονίας-Θράκης Παύλος Σταματίδης, και μέλη του ΔΣ, η Πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ κ.Μαρία Αντωνιάδου, πλήθος κατοίκων των Αγίων Θεοδώρων και άλλων χωριών, αλλά και Ιμβρίων που ζουν στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες.

Αμέσως μετά ο Παναγιώτατος τίμησε με το οφφίκιο του Άρχοντος Ρεφερενδαρίου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας τον συμπατριώτη του, κ.Κυριάκο Κουτσομάλλη, Διευθυντή του Ιδρύματος "Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή" και του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Άνδρου.Στην ομιλία του σημείωσε μεταξύ άλλων:

"Ο χώρος της τέχνης και της καλλιτεχνικής δημιουργίας, παρά τα περί του

αντιθέτου θρυλούμενα, ενδιαφέρει άμεσα την Εκκλησίαν. Η ορθόδοξος πίστις υπήρξε και συνεχίζει να είναι ανεξάντλητος πηγή εμπνεύσεως και δημιουργικότητος. Είναι γνωστόν δε, ότι η λεγομένη «μοντέρνα τέχνη» συνέβαλεν εις το να ανακαλυφθή και να εκτιμηθή δεόντως η Βυζαντινή τέχνη της εικονογραφίας. Η Εκκλησία εκαλλιέργησε πολλάς μορφάς καλλιτεχνίας, ενώ αι ορθόδοξοι μοναί διεκρίθησαν ως ευλογημένα κέντρα αγιογραφίας, ξυλογλυπτικής, μικρογραφίας και άλλων μορφών τέχνης, και ως ευλογημένα φυλακτήρια τιμαλφεστάτων έργων τέχνης, χειρογράφων, εικόνων, ιερών σκευών, αμφίων κ. α., που ανήκουν εις τον πυρήνα της πολιτισμικής κληρονομίας του Γένους.

Αγαπητέ Άρχων,

Καθ᾽ όλην την πορείαν σας εις την Γαλλίαν και εις την Ελλάδα, δεν ελησμονήσατε την Ίμβρον μας. Έρχεσθε συχνά και αντλείτε νάματα ζωής, αναζωογονείσθε. Είσθε και εσείς, όπως όλοι οι συμπατριώται μας, υπερήφανος που κατάγεσθε από την «παιπαλόεσσαν». Άπαντες οφείλομεν πάμπολλα εις τον τρόπον του βίου, τον οποίον μας εκληροδότησαν οι πρόγονοί μας. Χάρις εις τας αξίας αυτής της παραδόσεως, επεβιώσαμεν και προωδεύσαμεν, με αυτάς συνδέεται και το μέλλον μας. Αυτάς τας αρχάς, την πίστιν εις τον Θεόν, την αγάπην προς τον άνθρωπον, τον σεβασμόν της δημιουργίας, την εργατικότητα και την απλότητα του βίου, την ευγνωμοσύνην διά το δώρον της ζωής, την φιλοξενίαν, την εμπιστοσύνην εις την δύναμιν του Καλού, πρέπει να καλλιεργώμεν και να εφαρμόζωμεν εις την ζωήν μας. Ο,τι μας εχάρισεν η οικογένεια, το σχολείον και η Εκκλησία οφείλομεν να το ενσαρκώνωμεν, να το κρατώμεν ζωντανόν απέναντι εις τον διάχυτον άγονον εαυτοκεντρισμόν της εποχής μας, το «διογκωμένο εγώ» και το «περίκλειστο άτομο»”.

Στην αντιφώνησή του, ο νέος Άρχων, ευχαρίστησε τον Οικουμενικό Πατριάρχη για την ιδιαίτερη μεγάλη τιμή που επιφύλαξε στον ίδιο αλλά και την οικογένειά του και αναφέρθηκε στην πορεία που διέγραψε όλα αυτά τα χρόνια, από την εποχή των νεανικών χρόνων του στην Ίμβρο και αργότερα στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης, μέχρι τις σπουδές του στο Παρίσι και τη διακονία του στον χώρο της Τέχνης.

Το απόγευμα ο Παναγιώτατος επισκέφθηκε το Μουσείο που είναι αφιερωμένο στη ζωή και τη διακονία του, και λειτουργεί στο χωριό του, και ακολούθως το Κοιμητήριο των Αγίων Θεοδώρων, και στη συνέχεια επισκέφθηκε το χωριό Γλυκύ.